

mahhub; serw on ümberaetud, nenda kui sea-
kårs, muud kui et agga paksem ja surem,
ning seebse on, mis lotti mofkaks kutsuwad,
misga nisuggust tōed teeb, kuida innimenne
omma sõrmedega. Sellega temma lilli nop-
pib ja neid kimpō kōidab; keige penemad
rahha maast üleswōttab; paela sõlme lōeb;
ehk sõlmest lahti teeb; puddeli peält korki ar-
ga wōttab; wōtmega lukku lahti ja kinni-
kānab; pansaid lahtiwōttab ja kinnipanneb,
ja weel muud immet teeb.

Monnikord, kui tahhab innimest, kes ted-
da narrinud, ilma temma wiggata karrista-
da: tōmbab lotti tās wet, ning sedda kui
keigelangemast tulle-priksist, kahhe- ehk kol-
mekümne sammo peält innimesse peäle pūrs-
kab, wahhest ni sure wāega, et tedda ümber
ja ümber paiskab.

Nisuggune tarf meel sel lomal, ja nisuggu-
ne immelik joud ja tundminne temma lottis,
ja ommetige ellajas issi ihho polest nāoto ja
roppo kehha ja kujoga lodud. Kael on nenda
lühhitenne, et pea muist kui kehha külles; su

on kurgō al, seāt kus tofk ehk lot keige paksem.
Kummalki poolt suust tulleb kihw wālja,
mis ni pakš ja nisamma pitk, ja ka nenda
sammoti painus, kui ümmargune ja tahhu-
matta ree tallapu, muud kui et agga ots ter-
raw. Se sedda annab, mis elewanti luuks
nimmetawad, ning kennest treialid, tislazid
ja muud, keiksuggust kallid asju tewad, mis
wāgga sures hinnas. Temma on walge kui
kummi. Kihwad on jurest otsani, siid ja kaks
jalga pitkad; nendega temma omma waen-
last lābbiajab.

Temma nahk on tuggewa kalkanahha pak-
sune, agga et ta kül sesuggune, siis ommetige
ōrn ja ei kül, et lōmist kardab, ja kārblased,
pārmud ja sāsed temmale waewa tewad. Kui
kinnud temmale asju ei anna, siis nurrab su-
re pu-ōksa mahha, ja sellega neid ennese kallast
ārraajab. Karwa temmal seljas ep olle, muud
kui et arwaste siin ja seāt monned ükslased
harjused seisawad. Temma silma-riipsed on
jalla pitkused, ja parraja raud-sukkarwada
paksused. Sabba ei olle pitkem kui kōrwad;